

ej alene fra de forenede Landbrugsdelegeretmøder og fra Agrarforeningen, men ogsaa fra anden Side have vi Udtalelser, der gaa i samme Retning. Jeg vil nævne følgende Udtalelse fra det fgl. Landhusholdningsselskab, og jeg haaber, at særlig Tingets Højre vil yde det fgl. Landhusholdningsselskab Paaskønnelse for denne Udtalelse, som jeg med den høstærede Formands Tilladelse skal gengive: „Billighed kræver, at der tages et vist Hensyn til Erhverv, der ere voksende op i Lø af og i Tillid til bestyttende Toldsatser, selv om disse i mange Tilfælde ikke kunne rationelt begrundes. Men dette sidste Hensyn bør selvfølgelig ikke ved en ny Toldlov gives forøget Styrke, tværtimod bør man søge at komme mere og mere bort derfra, saa at vi ikke altid skulle være fordømte til gennem vor Toldlovgivning at modarbejde vort Lands Hovedinteresse (dets Landbrug).“

Nu kommer jeg til den sidste ærede Taler, over for hvem jeg har nogle Bemærkninger at gøre, det er det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling). Det ærede Medlem nævnte, at det i England var Korntolden, som bevirkede, at de fik Frihandelsideerne gennemførte. Til en vis Grad kan det ærede Medlem have Ret, men det er en meget ensidig Ret. Fabrikkerne og de industridrivende derovre havde gennem mange, mange Aar holdt paa Toldbeskyttelse, og først efter at Hungersnøden gjorde sig gældende paa en saa gruopvækkende Maade, som det slet i Fyrreerne ovre i England, først da gik en Del af Fabrikkerne over til Frihandelspartiet, medens overordentlig mange af dem bleve staaende paa protektionistisk Side, hvor en Del af de industridrivende staa endnu den Dag i Dag. Det var det protektionistiske System, som man affskaffede, og den høje Korntold i Forbindelse med Hungersnøden var det sidste Skub til den hældende Bøgn; saaledes forholder det sig. Nu kan man herhjemme pinte paa den hvide Hest for Englands Vedkommende saa meget man vil, man kommer dog aldrig bort fra den Kendsgerning, at det protektionistiske System af det engelske Folk selv er blevet erklæret for at være et daarligt, et slet, et forkasteligt System. Derfor gik England over til Frihandelen og ikke af nogen som helst anden Grund. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds omtalte dernæst, at jeg havde sagt, at Industrien havde udviklet sig i Indien og Japan, men ogsaa herhjemme har Industrien jo udviklet sig gennem Fabrikker, og han kom her ind paa Gardinfabrikationen og nogle Tal, jeg selv har meddelt om den. Naar jeg omtalte Storindustrien i Japan og In-

dien, saa tænkte jeg paa den Industri, der gør sig gældende som en Faktor paa Verdensmarkedet, og jeg nævnte de østlige Lande, fordi man der i forholdsvis kort Tid har uddannet en meget stor Industri paa Tekstilfabrikationens Omraade, f. Eks. Bomuld, Silke, Porcellæn og mange andre Industrier. Man har derovre gjort Brug af alle Nutidens bedste Opfindelser og Maskiner og har derfor straks kunnet opstille en Industri, der kunde tage Kampen op med Industrien i den gamle Verden. Naar nu det ærede Medlem siger, at Arbejdslønnen er meget lav i Japan, saa indrømmer jeg Rigthigheden deraf, men jeg skal gøre opmærksom paa, at Arbejdslønnen i de sidste 12—15 Aar ogsaa i Japan er stegen med ca. 40 pCt., og hvis de japanesiske Arbejdere organiserede sig efter europæisk Mønster, vilde man meget hurtigt finde, at de ogsaa paa dette Omraade vilde følge med i Udviklingen. Denne Gardinhistorie haabede jeg i Grunden at kunne betragte som skrinnelig her i Tinget, men da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) har fundet sig foranlediget til paa ny at fremdrage Gardinindustrien til Trods for min udtømmende Fremstilling til Toldkommissionen, eller maaste netop paa Grund af den, maa jeg maaste udbede mig det høje Tings Tilladelse til endnu at give nogle Oplysninger. Jeg haaber, de skulle være af den Art, at Højrepartiet her i Landet endelig en Gang skal faa nok af den Gardinhistorie. I 1889 forelagde Konjekspræsident Estrup et Toldlovsforslag, i hvilket Gardintolden var foreslaet nedsat fra 1 Kr. til 42 Ore. Kort Tid efter, at dette Forslag var kommet under Behandling, blev der tilsendt Rigsdagen et Andragende, som findes i Rigsdagsstidenden for 1889—90, Till. B., Sp. 1849—50. I dette Andragende gaves der Lovgivningsmagten enkelte Oplysninger om et nyligt begyndt Gardinvæveri, og i Henhold til disse blev Gardintolden af Regeringen atter foreslaet forhøjet fra Forslagets 42 Ore til 1 Kr. Altsaa, de Oplysninger maa have været ganske overordentlig overbevisende, ellers vilde Regeringen næppe have gjort et saa ualmindeligt Skridt som at gaa hen midt under en Toldbehandling og foreslaa en saadan Forhøjelse, uagtet det var Regeringen selv, der først havde foreslaet de 42 Ore. I dette Andragende gaar man, efter en Paavisning af, at hvide Gardiner væsentligt ere at betragte som rene Luksusstoffer, for hvilke en Toldsat af 1 Kr. ingenlunde er for høj, og efter at have anført, at der aarlig indføres 200,000 Pd. hvide Gardiner, over til at foreslaa at bi-